

כתיבת סיפור יצירתי

מרצה: דורית שרפי-בורקוב

מגישה: רעות כלפון

ת.ז: 032484511

"הנער הזה הוא אני"

"מרדנית", כזאת הייתי נערה שגדלה בבית להורים גרושים מגיל שנה והגיעה לפנימייה בגיל 15 אחרי ניסיון כושל בשנה שקדמה בשל בעיות התנהגות. נשלחתי הביתה במטרה לשפר התנהגות ולחזור בשנה העוקבת. כך היה ואת הניסיון השני צלחתי, התקבלתי לפנימייה. השהות בפנימייה מלווה בלא מעט משימות ומטלות שהייתי חייבת בהן. את אחד המקרים בהם מרדתי אני זוכרת היטב. שובצתי לעבודה במשק החקלאי בדיר הכבשים ולא הגעתי למשמרת שלי. כבר באותו ערב התייצב מתחת לחלוני מנהל המשק בכבודו ובעצמו וביקש לקרוא לי. תחילה סירבתי ולא רציתי לרדת כלל אך מהר מאוד הבנתי שאין מנוס.

יצאתי מהמבנה, נעמדתי מולו ללא כל חשש מלאת ביטחון והחוצפה שיש בי. "אבי" טרם הכיר אותי באופן אישי. נראה כי חשוב היה לו להגיע ולראות מי בעלת האומץ "להבריז" מיום עבודה במשק החקלאי.

בעודו עורך איתי שיחת היכרות קצרה, מציג את עצמו ושואל אותי מדוע לא הגעתי לעבודה היום? כהרגלי עונה לו: "כי לא בא לי לעבוד בכבשים ולא מתכוונת ללכת לעבוד שם".

בעודו מנסה לנהל איתי את השיח בצורה עניינית ומבינה אני עונה לו קצר ובחוצפה. השיח לא נמשך זמן רב כי מהר מאוד הוא קטע את אופן השיח שניהלתי מולו. יחד עם זאת הבין אולי שהדרך לפצח את העקשנות שלי לא תהיה באופן נוקשה ומעניש אז ניסה לעשות זאת בצורה הומוריסטית כשפנה אליי בקריאה: "הלו באר שבע תירגעני" וחייכתי אליו במבוכה. סיפר לי כי גם הוא בילדותו גדל בבאר שבע וכך מהר מאוד מצא מכנה משותף בינינו, השיח הפך רגוע יותר ושיתפתי

אותו קצת על מי אני. הפכנו לחברים הכי טובים. הוא היה האדם שאהבתי והערכתני והוא מצידו דאג לטפח ולקדם אותי כל הזמן, קיבלתי מלגה בתחום העבודה במשק החקלאי, תעודת הצטיינות ואפילו החלפתי אותו כמנהל המשק ביום התלמיד.

"כל מה שילד צריך זה מבוגר אחד שיאמין בו". הוא היה המבוגר המשמעותי עבורי, זה שראה אותי מבעד לכיסוי וקילף ממני את היכולות שהיו חבויות בי.

4 שנים בפנימייה הובילו לשינוי משמעותי שעברתי כשהתחלתי כשלא קיבלו אותי וסיימתי בהצטיינות.

בשלב הבוגר בחיי בו בחרתי את תחום הלימודים האקדמיים הבנתי כי הלב שלי פונה לעולם החינוך. ואז זה חוזר אליי, מתגלים אליי נערים ונערות "כמוני". זה קורה כשאני מתחילה לעבוד כמורה בשנת הסטאג' שלי במסגרת יום לנוער בסיכון. ומדי יום פוגשת אותם ומשתקפת מולי בנערים דמותי כ"כ הרבה פעמים. השיא קורה בתקופת המשבר שיש לי עם נער א'. תחילת השנה הייתה רגועה איתו וחוותי הלמידה שלו הייתה חיובית. לקח לי זמן להבין שזה הדפוס, מתחילים רגוע ואז נחשפים הדפוסים שמאפיינים את הנוער בסיכון.

הוא היה "בסדר" עד לשלב מסוים שבו החל את המרד שלו(כך זה הרגיש לי).

באופן שיטתי הוא היה מסרב להיכנס למרחבי הלימוד, היה מדבר אליי בחוצפה ובחוסר כבוד, לא לומד, לא משתף פעולה ומעבר לכך היה גורר ומסית נערים אחרים במטרה לשבש את מהלך השיעור.

הקושי שלי מולו הלך וגבר מיום ליום. היו לי ניסיונות לא מעטים של שיח בניסיון להתקרב אליו, למצוא משהו משותף, לגעת בנקודה של הקושי שלו מולי. הייתה גם מעורבות של גורמים בכירים במסגרת תוך שיחות משותפות. בשיתוף עם רכזת ההשכלה הצבנו יעד ברור למבחן כדי שנוכל לסיים את המקצוע שכ"כ מתקשה איתו ושלטענתו זה מה שמקשה עליו ולא מצליח להביא את עצמו.

היו לי רגעים לא מעטים של קושי איתו ובשלב מסוים החלטתי שאני עובדת איתו בצורה אחרת. כזאת מאוד ישירה, לא מגיבה ל"הפרעות" שלו וכל מה שהיה מלווה בכך. עניתי לו ענייני מאוד בכל מה שקשור לנושאי הלימוד, הבאת ציוד ועבודה במרחב. תוך כדי שאני מזכירה לו את היעד שנקבע למבחן והוא ידע כי הגעתו למטרה והשגת היעד תלויה ביכולת שלו לשתף פעולה במרחב.

המשכתי לפנות אליו בברכת בוקר טוב, שאלתי לשלומי, בכל ארוחת בוקר פניתי אליו אם רוצה לאכול (יודעת שנטול ריטלין ולא תמיד יש לו תיאבון). לא אפשרתי לקושי שיש לי מולו לשבש את ההתנהלות היומיומית שלי ואת כוח הרצון העצום שיש לי לעבודה עם הנערים הללו. מרגישה כי העבר שלי חוזר אלי ונותן לי כוח עצום ודחיפה בעבודה איתם. נוכח העובדה שאני כנערה הייתי תלמידה כזאת לא מעט זמן נותן לי את נקודת האור כי כל אחד מהם יכול לעבור תהליך מדהים ואני זאת שצריכה להתמיד ולהאמין בכל אחד מהם.

בוקר אחד הוא היה נוכח בשיעור צפייה שלי עם המנהלת. זה נורא הטריד אותי תחילה אך הוא התנהל כתלמיד היה כמו כולם למד יפה ושיתף פעולה. זה אולי לא הפתיע אותי בשל נוכחות המנהלת בשיעור.

אך מסתבר שזה כן הפתיע. באורח פלא זה לא היה רק בשיעור הצפייה. החל להיכנס למרחב עם קלסר, בעודו יושב בדממה ומחכה להוראות ודפי עבודה, זה כאילו החל עידן חדש מולו. זה נמשך כחודש עד לתאריך המבחן ההתקדמות שלו הייתה משמעותית מבחינתי הן מבחינה לימודית, חברתית ואנושית.

ביום המבחן היה מלא חששות ולא ממש רצה לגשת. הוא ניגש אליי כולו לחוץ וטרוד.

הרגעתי אותו מעט והתחלתי מעין שיחת מוטיבציה שהיה זקוק לה. אמרתי לו כי הוא מסוגל ויכול, חזק, מכיר ושולט בידע וזה הזמן להוכיח כי היה שווה להתאמץ ולעבור תהליך. לא רק המבחן עצמו אלא שזה יסגור מעגל אצלו בהתמודדות עם הקושי והפחד. איחלתי לו המון בהצלחה והוא ניגש.

כשיצא מהמבחן ניכר היה חיוך גדול על פניו הוא ניגש אליי ושיתף אותי שהלך לו מעולה.

זה היה רגע עצום עבורי רגע בו אני סוגרת מעגל ומקבלת כוח עצום שבו עולה הבנת משמעות העבודה עם נוער בסיכון. מעין המחשה שהתמדה ונחישות הן לא מילים גסות.

"אין טיפה החוצבת בסלע אלא מכוח התמדתה". משפט שמלווה אותי לאורך כל שנת ההתמחות ומקבל משמעות רבה כל כך הרבה פעמים.

היו לא מעט רגעים כאלה, רגעים של קושי, ניסיון והתמודדות עם מצבים לא מוכרים ולא צפויים.

הנוכחות שלי כמורה, הניסיון שצברתי, השיח שלי מולם, הרגשות והרגישות שפיתחתי אליהם נבנו לא מעט עם חוויות משותפות שהתמלאו מזכרונות העבר שלי כנערה. אלה היו הרגעים המשמעותיים ביותר שחוויתי בהם הייתה לי היכולת לראות אותי בכל אחד ואחד מהם.

זאת הייתה שנה מעצימה מאוד בה למדתי, גדלתי והתבגרתי. תפיסת המנחן/ המורה תופסת פרופורציה וכיוון, מתגבשת ומתכווננת להמשך. מרגישה שזכיתי לחוות את שנת ההתמחות שלי במסגרת עם נוער בסיכון ולהיחשף לעולם הזה בשלב המוקדם של העשייה החינוכית שלי מה שללא ספק יתרום המון להמשך הדרך שלי בעולם החינוך. בין אם במסגרת פורמלית / בלתי פורמלית.

